

Na to ještě přítomný prof. dr. Sedláček, gener. tajemník II. sjezdu právnického v Brně, podává zprávu o dosud vykonaných pracích sjezdových, kterážto zpráva byla se zájmem vzata na vědomí.

Dr. Polan, I. jednateř.

D E N Í K.

Nejvyšší soud. Pod tímto nadpisem přinášeji »Soudcovské listy« v seš. 1. roč. VII. velmi zajímavý a časový článek z pera člena tohoto nejvyššího tribunálu, p. rady nejv. s. C í c h y. Článek snaží se nepředpojatě zjistiti podmínky nejzdárnějšího působení nejv. soudu. Hledá zejména odpověď na otázku, jak jest postaráno o to, »aby místa u nejvyššího soudu stále se uprázdňující byla obsazována jen nejzdatnějšími silami právníckými, jaké republika k tomu úkolu po ruce má, jak je o to postaráno, aby nejvyšší soud právě pro takové síly jevil zvláštní přitažlivost, byl jejich tužbou a ideálem a nikoli snad stanicí — trestní, do níž je třeba nutiti«. Odpověděv na otázku, jsou-li snad takovými podněty či lákadly zvláštní výhody při postupu či zvláštní zvýšené příjmy, záporně, zabývá se obšírně otázkou, je-li takovým lákadlem místo, v němž nejv. soud má své sídlo. A dochází i zde k odpovědi záporné; neboť podle zkušeností nabytých soudcové z Čech a zejména z Prahy neucházejí se o službu u nejv. soudu. Tím jest ucpán jeden z pramenů, z něhož by mohly býti síly u nejv. soudu působící doplňovány: »absence soudců z největší, nejlidnatější a nejkulturnější země naší republiky, která plošnou výměrou a počtem obyvatelstva tvoří asi polovinu státu a která dodává nejv. soudu asi tolik agendy, kolik ostatní země dohromady, zejména absence soudců z hlavního města republiky jest pro nejv. soud ztrátou velmi citelnou, která pro budoucnost nepřinese žádného dobrého ovoce«. Závěr vyznívá pro přeložení nejv. soudu z Brna do Prahy. Článek C í c h o v u dlužno přiznati plnou přesvědčivost a váhu; neboť píše zde někdo, kdo je sám členem nejv. soudu, a to jedním z nejlepších, kdo vidí do věci z blízka a komu jde opravdu jenom o to, aby bylo učiněno vše, co slouží ke zvýšení úrovně nejv. soudu. A máme za to, že vážná slova článku C í c h o v a nesmí zůstatí na místech rozhodujících bez povšimnutí a že nesmí také býti prostě odkazováno na poměry politické a p. My bychom mohli míti z článku C í c h o v a zadostiučinění; neboť už v r. 1918

jsme v tomto časopise (str. 431) ve článku »Praha či Brno« varovali před přenesením sídla nejv. soudu do Brna a předpovídali to, co nyní článek Cí ch ů v v plné míře — bohužel — potvrzuje. Osvědčilo se to, co jsme tvrdili: »Lze říci, že do Prahy jde každý radostně a že zde brzy zdomácní. Ne totéž bude lze říci o Brnu. Máme tudíž za to, že právě v zájmu c o n e j l e p š í h o o b s a z e n í nejv. tribunálů našich je nutno ponechati je oba v Praze. Mnohý a mnohý vynikající právník raději se vzdá místa u nich, bude-li musiti do Brna, a to u vědomí, že se odtamtud nevrátí, leč jako pensista.« Varovali jsme tehdy důtklivě — ale nadarmo. Dnes nám dávají vážná slova C í c h o v a úplně za pravdu — ale věru, že se z toho neradujeme. Ují-máme-li se věci opět, činíme tak proto, abychom podepřeli požadavek: napravit chybu, jež se zcela nepochybně stala, dokud je ještě čas.

Mezinárodní konference v Paříži o ručení dopravcově při letecké dopravě a o jiných otázkách leteckého práva soukromého. Rozmach mezinárodní letecké dopravy ukázal, že bude nutno, aby aspoň nejdůležitější otázky leteckého práva upraveny byly mezinárodními dohodami. Vyhovujíc přání zájemníků a odborných mezinárodních sdružení, svolala francouzská vláda na 27. října 1925 do Paříže mezistátní konferenci k projednání návrhu o ručení dopravcově při letecké dopravě a příp. jiných otázek leteckého práva soukromého. Na konferenci, jíž se zúčastnily svými zástupci nebo pozorovateli 43 státy, zastupováno bylo Československo ministerským radou drem Schmausem z ministerstva veřejných prací, legačním radou drem Krnem z vyslanectví v Paříži a místotajemníkem drem Srbem z ministerstva spravedlnosti. Konference vypracovala návrh úmluvy o ručení dopravce letadly, jenž bude předložen zúčastněným státům k přijetí. Úmluva vztahuje se na mezinárodní dopravu leteckou, t. j. na dopravu, při které podle smlouvy místo odletu a místo určení leží v různých státech. Doprava, jež není obchodního rázu, je z dosahu úmluvy vyňata. Dopravce ručí za nehody, ztráty, poškození nebo zpoždění, může se však ručení sprostíti průkazem, že učinil všechna rozumná opatření, aby škodě zabránil. To platí, i když škoda vznikla z vadné povahy letadla nebo byla zaviněna vadným řízením letadla (culpa nautica); jinak ručí dopravce za zavinění svých zaměstnanců. Jde-li o poškození osob, ručí dopravce do 10.000 franků, jde-li o dopravu zboží, do 200 franků za kus, leč že byla deklarována vyšší cena. Uvedené hodnoty jsou hodnotami ve zlatě